

lægning, som regeringen har under forberedelse, blive overvejet, om beføjelsen til at godkende en regionplan i stedet bør henlægges til et særligt landsplanorgan.

Til § 2.

Bestemmelserne angiver regionplanens indhold og anvender udtrykkene „retningslinier“ (stk. 1, 3 og 4) og „hovedretningslinier“ (stk. 2) som en tilkendegivelse af, at regionplanen ikke skal indeholde en detaljeret normering, men blot i store træk angive rammerne for den udfyldende planlægning. Regionplanen vil således ikke være umiddelbart bindende for borgerne, men alene normgivende for de kommunale myndigheder, jfr. lovforslagets § 7, således at en bindende virkning for borgerne først indtræder ved disse myndigheders omdannelse, konkretisering og udfyldelse af regionplanen i supplerende planlægning i henhold til lovgivningen og i konkrete afgørelser truffet med hjemmel i anden lovgivning.

Den foreslåede bindende virkning af regionplanen over for de kommunale myndigheder gør det nødvendigt, at regionplanen opdeles klart i henholdsvis en beskrivende og en dispositiv bestanddel. Oplysninger om indsamlede data, analyser af disse, beregninger og prognoser samt diskussion af alternativer er eksempler på forhold, der udgør baggrunden for amtsrådets vedtagelse og boligministerens godkendelse af retningslinierne for den kommende udvikling inden for hovedstadsområdet. Denne bestanddel af regionplanen egner sig selvsagt ikke til vedtagelse og godkendelse. Det er derimod påkrævet, at de bindende tilkendegivelser i regionplanen får en fremtræden i både tekst og kortbilag, som gør det muligt klart at udskille denne dispositive bestanddel af planen til genstand for amtsrådets vedtagelse og boligministerens godkendelse. Lovforslaget vil herved nødvendiggøre en klarere opdeling af regionplanen i de nævnte to bestanddele, end man almindeligvis har set i det egns- og regionplanarbejde, der hidtil har været udført.

Stk. 1 omhandler arealanvendelsen inden for planlægningsområdet, og der gives amtsrådet hjemmel til gennem regionplanen at fastlægge en lokaliseringspolitik både for så vidt angår den befolknings- og erhvervsmæssige udvikling, de for befolkningen ønskelige rekreative områder og de større tekniske anlæg, såvel forsynings- som trafik anlæg, og offentlige institutioner i hele hovedstadsområdet. Regionplanlægningens hovedopgave i så henseende er at sikre, at fordelingen og beliggenheden af anlæggene koordineres og afbalanceres i forhold til hinanden. Udtrykket bebyggelsesarter i pkt. b. må

forstås i videste forstand som boliger, industri, centre m. v.

Stk. 2 omhandler væsentlige regionale sektorplanlægninger, for hvis indhold der i regionplanen må kunne gives hovedretningslinier. Med udtrykket „hovedretningslinier“ tilsigtes det at angive, at regionplanens angivelse af rammer for den i stk. 2 nævnte sektorplanlægning må være mere hovedtreksbetonet end regionplanens direktiver for arealanvendelsen. Dette har sammenhæng med, at størstedelen af den nævnte regionale sektorplanlægning i henhold til anden lovgivning forudsættes udført af amtsrådet, jfr. § 13 i forslaget til lov om en amtskommune for hovedstadsområdet, eller i nært samarbejde med amtsrådet.

Stk. 3 afgiver hjemmel for, at regionplanen fastlægger en tidsfølge for realisationen af regionplanen for så vidt angår udbygningen af byzonerne, byfornyelsen og etableringen af de nødvendige anlæg m. v., der indgår i den øvrige i stk. 2 nævnte sektorplanlægning. Med ordet „tidsfølge“ er det tilsigtet at give udtryk for, at regionplanen må fastlægge den nødvendige koordinering af de forskellige bygge- og anlægsarbejder i tidsmæssig henseende uden dermed at foreskrive nøjagtige tidspunkter for arbejdernes udførelse. Der må antages i højere grad at blive tale om en prioritering af de enkelte arbejder, herunder en angivelse af rækkefølgen af forskellige dispositioner, end der vil blive tale om præcise tidsangivelser. En sådan tidsfølgeplan vil også have betydning for den jordpolitik, man vil lægge til grund. På den anden side vil en tidsfølgeplan alene ikke repræsentere den samordning med den økonomiske langtidspanlægning, som er omtalt i forslaget § 3, stk. 1, nr. 2. Den pågældende samordning må ske på et tidligt tidspunkt i planlægningsprocessen og må give sig udslag i regionplanens indhold i det hele, ikke blot i tidsfølgeplanen.

Særligt om byfornyelse bemærkes, at det af hensyn til dennes indflydelse på udviklingen i hele hovedstadsområdet (centerstruktur, opførelse af erstatningsboliger) må anses for nødvendigt, at regionplanen indeholder hovedretningslinier for byfornyelsens omfang og fastsætter en tidsfølge for løsningen af byfornyelsesopgaverne. Kun herved vil byfornyelsen kunne indpasses i den samlede fysiske og økonomiske aktivitet i området. For så vidt angår saneringen vil der herved opstå en vekselvirkning mellem regionplanlægningen og den i saneringslovens § 3 forlangte tidsfølgeplanlægning af saneringsvirksomheden i de enkelte kommuner med mere end 25.000 indbyggere.

I stk. 4 åbnes der mulighed for, at regionplanen kan indeholde retningslinier også for andre forhold